

## ದಮಯಂತಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ

ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದ ವೈದ್ಯರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದೆ. 'ನೋಡಿ, Patient normal ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಔಷಧಿ, ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಎಲ್ಲವನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದೇ ವಾಸಿ. ಇಲ್ಲ, ನೀವು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಂದು ಹೋಗ್ಲೇಬೇಕು ಅಂದರೆ ಅವರನ್ನ ನೋಡಿರುವ ವೈದ್ಯರು ಬರಬೇಕು. ಅವರು ಇನ್ನೇನು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ' ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಸಮಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದುವರೆಗೂ ನಾವ್ಯಾರೂ ಏನೂ ತಿಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಹಸಿ ನೀರೂ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ದಮಯಂತಿ ಇದ್ದ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಅತ್ತೂ ಅತ್ತು ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದಳು. ಅವರ ತಾಯಿ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನೇ ಮರೆತು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಸಮಾಧಾನದ ಸಂಗತಿ ಎಂದರೆ ದಮಯಂತಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಈಗಾಗಲೇ ದಮಯಂತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮಾತನಾಡಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಅತ್ತೆ ಮಾವನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಸಾವಿತ್ರಿ ಮಾತ್ರ ಕೋಣೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತೇಜಸ್ ಒಂದು ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಮುಖ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ತಿಂಡಿ ತಿಂದು, ನಮಗೂ ಒಂದಷ್ಟು ತಿಂಡಿಯನ್ನು

